Kwadratuur

Muziek meer dan verdubbeld

Artiest **Joseph Haydn**

Album **Für Marianne: Works for Keyboard, Cantata Arianna a Naxos**

Componisten **Joseph Haydn**

Uitvoerders **Lucas Blondeel (p), Liesbeth Devos (sop)**

Cypres / AMG | Released: 2010 | CD (CYP1660)

Besproken door Hildegart Maertens | Toegevoegd op 3 november 2010

Geregeld passeert pianist Lucas Blondeel eens op Radio Klara om duiding te geven bij bepaalde werken, of om te vertellen hoe het staat met zijn carrière. Toen hij deelnam aan de Koningin Elisabeth-wedstrijd voor piano werd hij tot ieders verbazing in de halve finale reeds uitgeselecteerd. Velen hadden hem als kanshebber getipt, omwille van zijn inzicht in moderne werken en zijn maturiteit in het oudere repertoire. Ook Joseph Haydn neemt hij verstandig en omzichtig onder handen. Niet de typische lichtvoetigheid dus, maar een zekere zwaarte die de tragische muziekkeuzes die hij voor deze cd maakte, des te beter voor zich laat spreken.

Het programma heeft Blondeel opgebouwd rond ene Marianne, een vrouw waar Haydn halsoverkop verliefd op werd, maar die hij niet fysiek kon liefhebben omwille van haar stand. Zo ontstond een lange, warme briefwisseling waarin Haydn de hartstocht die hij niet in zijn eigen mislukte huwelijk kwijt kon, rijkelijk ventileerde. Hun onverbloemde correspondentie zegt veel over Haydns werk en hoe de componist zelf ten opzichte van bepaalde opusnummers stond. Aangenomen werd dat hij de werken waar hij het vurigst over schreef naar Marianne, ook (hetzij in zijn gedachten, hetzij expliciet) aan haar had opgedragen. Op die manier, zo vertelt Lucas Blondeel zelf in een vlot geschreven tekstboekje, verzamelde de pianist twee sonates, een *fantaisie*, een variatiereeks (en meteen het emotionele hoogtepunt van de cd!) en de schitterende 'Cantata Arianna a Naxos'.

Voor die laatste cantate had Blondeel uiteraard een vrouwelijke partner nodig, die hij reeds vele jaren terug vond in Liesbeth Devos. Zij zingt bijzonder helder en vol open dramatiek, ze nijpt haar stem niet, maar wasemt alle klanken heel ontspannen uit en die grote naturel staat de enorme emotie zeer goed. Blondeel is doorheen de ganse cd eigenlijk goed, met als climax zijn slepende interpretatie van het 'Andante con variazoni in f minor'. Af en toe articuleert hij te houterig en lijken zijn zinnen een fractie van een seconde te haperen, maar in zijn geheel zijn 's mans interpretaties voor de volle honderd procent overtuigend. Niet de beste opname die er is, maar niettegenstaande een bijzonder goede!